

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně: **J. O.**, nar. x, st. přísl. x, zastoupené Mgr. Evou Drhlíkovou, pracovnící Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 18. 11. 2015, č. j. OAM-177/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015, č. j. OAM-177/LE-BE02-BE02-PS-2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015, č. j. OAM-177/LE-BE02-BE02-PS-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž jí byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců

v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 6. 3. 2016.

V první žalobní námitce žalobkyně uvedla, že se domnívá, že nemůže být považována za osobu nebezpečnou pro veřejný pořádek. Žalobkyně připustila, že jí v minulosti bylo uděleno správní vyhoštění, a že po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nevycestovala. Podle žalobkyně odůvodnění napadeného rozhodnutí sice shrnuje její pobytovou historii, nicméně nezmiňuje jakoukoliv příčinnou souvislost mezi jejím jednáním (tj. pobytová historie) a následkem (tj. nebezpečí pro veřejný pořádek). Podle žalobkyně její jednání spočívající v nelegálním pobytu na území ČR nemůže být považováno za natolik závažné, aby odůvodnilo závěr o zbavení osobní svobody na čtyři měsíce. Zde žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013, podle kterého je potřeba při aplikaci § 46a zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku judikované v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 3 As 4/2010 – 151. Konkrétně NSS v rozsudku uvádí: *„za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince s přihlédnutím k jeho celkové životní situaci. Tato interpretace však představuje stále jen obecné kritérium a je nutné postupovat také pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu a nelegálního pobytu na území ČR.“* Rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 9 Azs 81/2014 – 56, pak uvádí, že *„při interpretaci neurčitých právních pojmů by měl být kladen zvláštní důraz na zachování principu právní jistoty.“* Podle žalobkyně se žalovaný při výkladu pojmu veřejný pořádek nedržel zavedených interpretačních pravidel, čímž bylo závažně zasaženo do právní jistoty žalobkyně. Navíc zneužil správní uvážení, protože rozhodl o zbavení její osobní svobody převážně na základě nelegálního vstupu a pobytu na území ČR. Proto by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně dále namítá, že napadené rozhodnutí nedostalo ani nárokům na odůvodnění, protože nebyly zkoumány její osobní a rodinné poměry, věk, délka pobytu na území, aby správní orgán mohl učinit závěr, že zbavení osobní svobody je přiměřené. V průběhu řízení o mezinárodní ochraně bude žalobkyně bydlet na své současné adrese v Praze. Žalobkyně dodala, že žalovaný pochybil, pokud se soustředil pouze na její neoprávněný pobyt na území ČR, aniž by zohlednil skutečnosti svědčící v její prospěch, tj. její osobní vazby na území ČR, které v řízení nezjišťoval, zejména pokud ani nepodnikl jakékoliv kroky k řádnému zjištění, zda žalobkyně nespadá do „zranitelné skupiny“ dle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Žalobkyně totiž pracuje v pražském nočním podniku A. C. N. C. v ulici x, kde byla cizineckou policií dne 4. 11. 2015 kontrolována. Tento podnik je znám jako jeden z největších nevěstinců v Praze a v současné době bylo zahájeno trestní řízení. Žalobkyně se stala obětí obchodu s bílým masem. Ostatně i její sňatek s mužem, který tvrdí, že ji více než rok neviděl, je podezřelý, stejně jako práce „tanečnice“. Žalobkyně dodala, že jakákoli snaha žalovaného rozeznat, zda se v jejím případě jedná o zranitelnou skupinu, nebyla v průběhu pohovoru učiněna. Také proto by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno podle § 78 odst. 1 s. ř. s.

Ve druhé námitce žalobkyně tvrdí, že žalovaný zneužil správní uvážení také při stanovení maximální doby povinnosti setrvat v ZZC. Maximální dobu zajištění odůvodnil tím, že lze předpokládat vydání rozhodnutí o mezinárodní ochraně v zákonné lhůtě 90 dnů, a že tedy řízení v 1. stupni včetně soudního přezkumného řízení bude skončeno ve lhůtě 120 dnů. Žalobkyně s těmito důvody nesouhlasí. V řízení o mezinárodní ochraně uvedla skutečnosti svědčící pro závěr, že jí bude některá z forem mezinárodní ochrany udělena, a to zejména s ohledem na současnou bezpečnostní situaci v zemi původu žalobkyně, kdy v oblasti Benin City je dle zprávy UNODC rozšířen obchod s lidmi. Zpráva rovněž potvrzuje existenci organizované sítě obchodníků s lidmi přímo v Benin City a okolí, proto by pro žalobkyni bylo v současné době velmi nebezpečné vracet se zpět do země původu. S ohledem na pravděpodobnost udělení mezinárodní ochrany, není jasné, proč žalovaný přistoupil k zbavení osobní svobody žalobkyně na 120 dnů. Jde tak o zjevný nedostatek v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zároveň o zneužití správní úvahy. Žalobkyně nežádala o mezinárodní ochranu dříve, protože netušila, že tento institut lze využít i na území ČR. Nároky na odůvodnění jsou tím spíše oprávněné, jestliže stanovení doby trvání zajištění podléhá správnímu uvážení, při jehož výkonu je třeba dbát principů jako zákazu libovůle, zákazu diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, respekt principu proporcionality a rovnosti atd. Zde žalobkyně odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 7 Azs 193/2014, podle kterého *„[M]inisterstvo musí rozhodnutí o délce uložené povinnosti odůvodnit, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Požadavek na odůvodnění délky této povinnosti je možné dovodit i z toho, že se jedná o zásah do osobní svobody jednotlivce a musí být zaručen jeho soulad s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.“* Podle názoru žalobkyně napadené rozhodnutí tyto nároky nesplňuje. Žalovaný nedostal požadavku dostatečného odůvodnění závěru o nevyhnutelnosti uložení maximální doby stanovené povinnosti, ani nevysvětlil, proč nestačilo k naplnění účelu zajištění na kratší dobu. Napadené rozhodnutí by proto mělo být zrušeno pro zneužití správního uvážení a také pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle třetí žalobní námitky je stanovení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC v rozporu s čl. 5 odst. 1 a čl. 4 Úmluvy, neboť vylučuje pravidelný soudní přezkum zbavení osobní svobody. K tomu žalobkyně odkázala na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle kterého *„Požadavky týkající se rychlosti a pravidelnosti soudní kontroly v přiměřených intervalech ... mají především za cíl, aby nevyvstalo nebezpečí, že osoba zůstane zajištěna ještě dlouho poté, co zbavení její osobní svobody ztratilo jakékoliv opodstatnění.“* K problematice délky zajištění a periodicitě soudního přezkumu se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j 7 As 97/2012, v němž též určil, jak dlouhý interval soudního přezkumu lze považovat za přiměřený, když vyslovil, že je *„na místě, aby správní orgány dobu zajištění stanovovaly tak, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění. Tím, že doba bude stanovena takto krátce, budou správní orgány rozhodující ve věcech omezení osobní svobody cizince a případně soudy v rámci soudního přezkumu, přinuceny se zhruba v měsíčních intervalech zkoumat, podobně jako ve vazebních věcech v trestním řízení, splnění podmínek pro trvání zajištění.“* Podle žalobkyně její zajištění na 120 dnů žalovaný *de facto* určil, že další soudní kontrola zákonnosti zajištění v podstatě již neproběhne. Žalobkyně současně odkázala na závěr Ústavního soudu, podle kterého absence

účinného opravného prostředku způsobuje porušení čl. 5 odst. 4 Úmluvy, a na nález Ústavního soudu ze dne 2. 6. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 29/98, podle kterého (stručně řečeno) z Úmluvy a Listiny základních práv a svobod „plyne pro zákonodárce povinnost všechny případy zbavení svobody veřejnou mocí postavit pod efektivní kontrolu nezávislého soudního rozhodování“. Žalobkyně namítá, že § 46a zákona o azylu neobsahuje žádné alternativy k zásahu do osobní svobody, jak je tomu např. u § 123b zákona o pobytu cizinců. Tato právní úprava není v souladu se zásadou subsidiarity a ani s čl. 5 Úmluvy. Právě proto má řádné odůvodnění rozhodnutí velký význam. Žalobkyně trvá na závěru, že délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně dlouhá a odůvodnění bylo nedostatečné, proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, doručeném krajskému soudu dne 3. 12. 2015, odmítl žalobní výhrady s tím, že v napadeném rozhodnutí odůvodnil závěr o nebezpečí žalobkyně pro veřejný pořádek a zhodnotil individuální okolnosti případu. Rozhodnutí o povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC nebylo vydáno pouze z důvodu jejího nelegálního pobytu v České republice, ale též z důvodů dalších skutečností popsanych v napadeném rozhodnutí, které odůvodňují závěr správního orgánu, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Ostatně všechny kroky žalobkyně směřující k legalizaci pobytu nebyly úspěšné. U žalobkyně lze důvodně předpokládat její pokračující nerespektování právního řádu ČR i pokynů policejních či správních orgánů, proto má správní orgán za prokázané, že její propuštění ze ZZC a vedení správního řízení o mezinárodní ochraně bez omezení svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR. Správní orgán je přesvědčen, že jednání žalobkyně v případě maření správního vyhoštění a nevycestování z území ČR, představuje dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy (§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku). S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2015, č. j. 44 A 2/2015-21 žalovaný dodal, že „[N]evycestování cizince i přes pravomocné uložení správního vyhoštění nelze ztotožňovat s prostým nelegálním pobytem cizince na území ČR; takové jednání navíc narušuje i veřejný zájem na řádném výkonu rozhodnutí orgánů veřejné moci. Pobyt cizince na území ČR i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC.“ Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že jeho rozhodnutím došlo ke zneužití správního uvážení. K aplikaci § 46a zákona o azylu postačuje shledání nebezpečí pro veřejný pořádek, nikoli jeho narušení. Žalobkyně si byla vědoma povinnosti k datu vydanému na výjezdních příkazech vycestovat, byla si vědoma svého nelegálního pobytu, nijak nespoulupracovala se správním orgánem na přípravě výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Z jejího chování není dána záruka respektu k právnímu řádu ČR (veřejnému pořádku), neboť vědomě porušuje pravidla daná zákonem o pobytu cizinců. Za situace, kdy povinnost setrvat v ZZC představuje institut preventivní povahy, vychází aplikace v tomto případě z pravděpodobnostních závěrů o nebezpečí pro veřejný pořádek a prokázané závadové jednání žalobkyně v minulosti je podle žalovaného silným argumentem pro uložení povinnosti setrvat v ZZC. K otázce zásahu do soukromého života žalovaný odkázal na výpovědi žalobkyně a jejího manžela M. D. (za kterým v roce 2009 odcestovala), a uzavřel, že každé omezení osobní svobody a případné vycestování znamená zásah do soukromého života jednotlivce, v případě žalobkyně však podle názoru žalovaného nedošlo k zásahu nepřiměřenému a neodůvodněnému. Pokud se týká námítky, že žalovaný nezkoumal, zda žalobkyně spadá do zranitelné skupiny osob, žalovaný dodal, že žalobkyně

neuvedla (např. před Policií ČR při zajištění, při prohlášení o mezinárodní ochranu nebo v průběhu pohovoru k této žádosti) a **ani ze zjištěných skutečností nevyplynuly žádné okolnosti, které by svědčily tomu, že by vůbec měla být posuzována jako tzv. zranitelná osoba**. Podle žalovaného se totiž ani náznakem nezmínila, že by mohla být obětí obchodu s bílým masem; žalovaný proto označil její tvrzení jako spekulaci zástupce žalobkyně.

K otázce stanovené doby zajištění na 110 dní žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobkyně (po zjištění stavu věci), svědčící pro závěr, že zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládána délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, neochota vycestovat z území ČR, řízení o správním vyhoštění, bez stálé adresy pobytu (neboť žalobkyně by se mohla stát pro správní orgán nedohledatelnou) a neexistence významných vazeb na území ČR.

Žalovaný nesdílí ani žalobou tvrzený rozpor s čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kdy žalobkyně namítá, že stanovená maximální délka povinnosti setrvat v ZZC vylučuje pravidelný soudní přezkum zbavení osobní svobody, a že zajištěním žalobkyně na 120 dnů správní orgán vlastně určil, že soudní kontrola zákonnosti zajištění již neproběhne. Podle žalovaného je periodicita soudního přezkumu v případě uložení povinnosti setrvat v ZZC zákonem o azylu zajištěna dostatečně. Žalovaný dodal, že k soudní kontrole napadeného rozhodnutí dochází již nyní, v důsledku podání žaloby, a to ve zrychleném řízení. Navíc je žalobkyně oprávněna požádat o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC, a to po uplynutí jednoho měsíce od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí nebo rozhodnutí o žalobě. I z ustálené judikatury (viz rozhodnutí NSS ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 7 Azs 19/2013) vyplývá, že povinnost dle ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu není výhradně pasivní povahy, a žalobkyně má možnost využít postupu dle citovaného zákona o azylu a požádat správní orgán o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC po uplynutí jednoho měsíce od nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva, nebo rozhodnutí o žalobě. Podle žalovaného je tak zajištěn periodický a dostatečně účinný přezkum rozhodnutí o povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC. K námitce žalobkyně, že § 46a neobsahuje žádné alternativy k zásahu do osobní svobody, žalovaný poukázal na existující judikaturu NSS, ve které se tento soud v obdobné věci vyslovil tak, že v režimu zákona o azylu nelze dovodit povinnost posoudit možnost využití mírnějších donucovacích prostředků upravených v zákoně o pobytu cizinců. Zákon o azylu případy mírnějších donucovacích prostředků neupravuje. Pokud je zcela naplněn předpoklad § 46a zákona o azylu, který vymezuje podmínky zajištění cizince, nepřichází použití mírnějších prostředků v úvahu, ale je na místě cizince zajistit. Z výše uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu, který byl soudu doručen rovněž dne 3. 12. 2015, soud zjistil, že žalobkyně byla zajištěna rozhodnutím Policie ČR ze dne 6. 11. 2015 podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“). Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 4. 11. 2015 byla provedena hlídkou Policie ČR kontrola osob se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců dle podniku A. C. N. C. v ulici x, v P.

a žalobkyně nebyla schopna předložit řádné povolení ani jiný doklad, který by ji opravňoval k pobytu na území ČR. Její identita byla zjištěna z cestovního pasu. Následnou lustrací v evidenci žalovaného a Policie ČR bylo zjištěno, že žalobkyně pobývá na území ČR neoprávněně, že je vedena v evidenci nežádoucích osob s platností od 31. 3. 2015 do 2. 8. 2016. Žalobkyni bylo dne 25. 11. 2014 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku, současně jí byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobkyně podala odvolání proti tomuto rozhodnutí, ale nadřízený správní orgán je rozhodnutím ze dne 30. 3. 2015 zamítl. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu nabylo právní moci dne 31. 3. 2015. Na to jmenovaná uplatnila proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 6. 2015, sp. zn. 4A 28/2015, zamítl. Bylo zjištěno, že žalobkyně od 3. 8. 2014 maří výkon správního rozhodnutí a pobývá na území ČR neoprávněně. Dne 6. 11. 2015 byl se žalobkyní sepsán protokol o podání vysvětlení, v něm žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala v roce 2009 na platný cestovní pas a vízum, od té doby se zde zdržuje. Je si vědoma toho, že jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění se zákazem vstupu na území ČR v délce jednoho roku, je si vědoma také toho, že neuspěla s odvoláním ani se žalobou před městským soudem. Žalobkyně z území ČR nevycestovala, protože nemá dostatek finančních prostředků. Občas chodí upravovat svým kamarádům vlasy a chodí tancovat do nočních klubů. Je vdaná, bezdětná. Na území ČR nemá žádné příbuzné, mimo manžela – M. D., nar. x, s nímž však nesdílí společnou domácnost, pouze se občas navštěvují. Žalobkyně dodala, že v zemi původu nemá kde bydlet. Dne 16. 11. 2015 požádala žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedla, že neví, kde žije její manžel, za kterým letecky přicestovala v roce 2009 (z Lagosu přes Istanbul). Dodala, že s manželem žila asi tři roky, nyní s ním asi 6 až 7 měsíců není v kontaktu (poslední rok si jen telefonovali). Žalobkyně žije na adrese x, x. Žalobkyně se obává návratu do vlasti, protože se nemá kam vrátit. V době, kdy ve vlasti žila, projevil o ni zájem velmi bohatý a vlivný muž, ale ona jej odmítla, protože nebyl křesťan jako žalobkyně. Nyní se obává, že by ji po návratu zabil. Její obavy potvrdila matka, s níž hovořila, která jí řekla, že ji dotyčný stále hledá. Žalobkyně hovoří anglicky, ale psát neumí.

Napadeným rozhodnutím byla žalobkyni podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložena povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně do 6. 3. 2016, z důvodu možného ohrožení veřejného pořádku na území České republiky. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že z informací získaných od Policie ČR zjistil, že žalobkyně byla 6. 11. 2015 zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců a umístěna do ZZC v Bělé. Důvodem byla skutečnost, že dne 4. 11. 2015 byla kontrolována hlídkou Policie ČR v podniku A. C. N. C. v P., v ulici x a předložila pouze cestovní doklad vystavený na její jméno, jiný doklad prokazující její oprávnění k pobytu zde nepředložila. Žalovaný konstatoval, že rozhodnutím Policie ČR ze dne 25. 11. 2014, č. j. KRPA-214087/ČJ-2014-000022, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění z České republiky na jeden rok, současně jí byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání. Rozhodnutím ze dne 30.3.2015, č. j. CPR-2143/ČJ-2015-930310-V2034, nadřízený správní orgán její odvolání zamítl. Žalobkyně nebyla úspěšná ani se žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 12. 6. 2015, sp. zn. 4A 28/2015, zamítl. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 31. 3. 2015 a bylo od 1. 5. 2015 vykonatelné. Žalovaný dále konstatoval zjištění, že žalobkyně opakovaně žádala o povolení k přechodnému pobytu

rodinného příslušníka občana Evropské unie. První žádost podala po svém příjezdu dne 25. 5. 2009, žádost byla dne 3. 9. 2009 zamítnuta. Žalobkyni byl vydán výjezdni příkaz do dne 27. 1. 2010 (žalobkyně nevycestovala). Dne 12. 2. 2010 podala další žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. I tato žádost byla žalobkyni dne 2. 6. 2010 zamítnuta, žalobkyni byl vystaven výjezdni příkaz platný do 29. 7. 2010 (žalobkyně nevycestovala). Poslední žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podala žalobkyně dne 7. 8. 2013. Žalovaný uzavřel, že podanou žádostí nevzniklo žalobkyni oprávnění k pobytu na území ČR, proto zde pobývala ode dne 12. 8. 2013 do dne 31. 5. 2014 neoprávněně, byla rovněž zařazena do evidence nežádoucích osob s platností ode dne 31. 3. 2015 do dne 2. 8. 2016. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně zde nemá žádné závazky či pohledávky, nenachází se zde osoby, ke kterým by měla vyživovací povinnost. Finanční prostředky si obstarávala tancem v klubech, ovšem bez pracovního povolení, není zdravotně pojištěna, na území ČR nemá stálou adresu pobytu. Má zde sice manžela, ale nežije s ním ve společné domácnosti. Její zdravotní stav je dobrý. V žádosti o mezinárodní ochranu nevysvětlila důvody svého nelegálního pobytu, o mezinárodní ochranu požádala až 6 let od svého příjezdu (po té, co byla dne 6. 11. 2015 zajištěna a umístěna do ZZC). K důvodům uvedla, že se nemá kam vrátit, a že jí hrozí smrt od muže, jehož nabídku k sňatku odmítla, protože nebyl křesťan. Protože žalobkyně neuvedla naprosto žádné relevantní důvody obav z návratu do vlasti a o mezinárodní ochranu požádala až po svém zadržení policií a umístění do ZZC (po cca 6 letech).

Správní orgán má tudíž za prokázané, že propuštění žalobkyně ze ZZC a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení její osobní svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť lze u ní důvodně předpokládat její pokračování nerespektování právního řádu České republiky a pokynů jednotlivých správních orgánů. Žalobkyně není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, resp. *„nelze konstatovat, že by byla nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobou s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženou nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí“*. Žalobkyně uvedla, že její zdravotní stav je dobrý a v rámci správního řízení ani v průběhu řízení vedeného policejními orgány ohledně vyhoštění a zajištění nehovořila o žádných skutečnostech ve smyslu tohoto ustanovení. Vzhledem k uvedeným skutečnostem je správní orgán přesvědčen, že by žalobkyně mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky a proto shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Rozhodl se přistoupit k zajištění žalobkyně maximálně na 120 dnů, neboť o její žádosti o mezinárodní ochranu bude s vysokou pravděpodobností rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě 90 dnů, podaná žaloba proti tomuto rozhodnutí má ze zákona odkladný účinek a žalobkyně má právo pobývat v České republice po dobu soudního řízení o této žalobě. S ohledem na výše uvedené správní orgán konstatoval, že žalobkyně je povinna setrvat v ZZC v Bělé-Jezové, maximálně však do 6. 3. 2016.

Z rozhodnutí Policie ČR ze dne 25. 11. 2014, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území ČR v délce jednoho roku, vyplývá, že žalobkyně uzavřela manželství s M. D. v Nigérii ve městě A. dne 3. 9. 2009, tj. v době, kdy jmenovaný pobýval v Nigérii. Podle jejích slov jí manžel přispívá na pronájem bytu v Praze 4 částkou

7.500,- Kč. Ve společné domácnosti nežijí již asi rok. Za manželem přicestovala dne 27. 3. 2009. Manžel uvedl, že se s žalobkyní skoro rok neviděli, datum sňatku si nepamatuje. Poznali se přes společnou kamarádku asi před čtyřmi lety. Nejdříve si telefonovali, asi po měsíci se rozhodl, že pojede do Afriky a ožení se. Iniciátorem byl spíše manžel. Manželka pak za ním přiletěla do ČR asi za měsíc. Nechtěla letět sama, tak letěla se svou sestrou. Manžel v té době žil na ubytovně na Praze 9, byl veden na úřadu práce. Manželce údajně na ubytování nepřispíval.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, **s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí,** setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Za stěžejní námitku v předmětné věci považuje krajský soud námitku žalobkyně, že žalovaný v řízení vůbec nezjišťoval, zda žalobkyně nespadá do tzv. „**zranitelné skupiny**“ dle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. V této souvislosti soud konstatuje, že řízení není úplné, že je třeba jeho doplnění o další výsledky žalobkyně a jejího manžela, a to konkrétně k okolnostem uzavření jejich sňatku. Soud nemohl přehlédnout odlišnosti ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela, nemohl odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobkyně ovládá pouze slovenštinou anglický jazyk (psát údajně neumí) a její manžel zase neovládá anglický jazyk. Nezodpovězená zůstává rovněž otázka, kdo žalobkyni hradí náklady s pronájmem bytu na Praze 4, když její manžel (vedený na úřadu práce) tuto skutečnost rozhodně popírá. Z výše uvedeného nelze bez dalšího vyloučit, že se žalobkyně mohla stát obětí obchodu s bílým masem. Za této situace nemohl žalovaný bez dalšího uzavřít, že žalobkyně není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu jak učinil, zejména pokud se touto otázkou dále blíže nezabýval, aniž by svůj závěr dále odůvodnil. Podle názoru krajského soudu za této situace neobstojí tvrzení žalovaného, že žalobkyně „ani náznakem nezminila“, že by mohla být obětí obchodu s bílým masem a již vůbec nelze žalobní tvrzení označit jako **spekulaci zástupce žalobkyně**.

Napadené rozhodnutí tedy v rámci soudního přezkumu neobstálo. Soud je proto jako nezákonné podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení se žalovaný zaměří na zodpovězení otázky, zda žalobkyni lze či nelze označit jako osobu vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Nad rámec uvedeného soud dodává, že rovněž další žalobní námitka, podle níž skutečnosti uváděné v napadeném rozhodnutí (nelegální pobyt a nerespektování správního vyhoštění) nemohou podle judikatury správních soudů odůvodnit závěr o jejím nebezpečí pro veřejný pořádek, je důvodná. Soud vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Konstatuje, že obecně musí být důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu izolace cizince od společnosti proto, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. předejít tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal pouze na nelegální pobyt žalobkyně na území České republiky a na to, že nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud se však ztotožňuje se závěrem NSS v rozhodnutí sp. zn. 1 Azs 21/2013, podle kterého *„samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, ...nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je proto třeba přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť důvody pro omezení svobody žalobkyně, které uvedl žalovaný (nelegální pobyt a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění), nelze samy o sobě kvalifikovat jako nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky“.*

Soud uzavírá, že byť nelegální pobyt žalobkyně na území České republiky spojený s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění je jistě nesprávný, není pouze tato okolnost dostatečným důvodem pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

To je však pouze jedna stránka hodnocení otázky, zda žalobkyně představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v České republice. Vedle toho je nutné ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, zhodnotit, zda konkrétní okolnosti životní situace žalobkyně a s ní spojená potřeba přiměřeného vyvážení ústavou garantovaných práv v podobě zejména práva na osobní svobodu a práva na rodinný život, v protikladu k historii jejího dosavadního porušování právního řádu České republiky neumožňují, aby žalobkyně zůstala po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany na svobodě. Toto vyhodnocení ze strany žalovaného však v rozhodnutí rovněž absentuje a zakládá tak jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Dalšími žalobními body se krajský soud pro nadbytečnost již nezabýval.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 14. prosince 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 14. 12. 2015 [§ 49 odst. 11 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:

Vlasáková